

nevoi, așezînd în centrul acțiunii figura omului care, după expresia citată a lui Briusov, și-a înlocuit inima cu un arc de oțel, devenind astfel imun față de influențele mic-burgheze. Realitatea aducea pe primul plan chipurile de oameni absorbiți de activitatea politică, obștească, revoluționară, care, trebuie s-o recunoaștem, erau, pentru mulți scriitori, figuri din afara experienței lor directe de viață. Unilateralitatea activității lor, dictată de împrejurări, era interpretată în consecință ca o unilateralitate temperamentală, de caracter, și în aceasta consta greșala. Însă tendința ca atare era în spiritul vremii. Adeseori lupta cerea oamenilor să-și înfringă sentimentele, să-și calce propria inimă. Și eroii erau acei care știau s-o facă. Trebuia să treacă timp pentru ca scriitorii să-și dea seamă că această atitudine trăda de fapt un surplus de umanitate. Atunci au apărut Levinson și Pavel Korceagin. La început însă, în focul evenimentelor, sub înfrurirea lor nemijlocită, în condițiile cînd totul în jur reclama transfigurarea artistică hiperbolică, exagerarea a mers pe o linie întrucîtva deformată, deși profund veridică în raport cu suflul istoriei însăși. Eroul «tare ca piatra» n-a fost inventat de literatură, ci a venit în literatură din viață, dar într-o viziune sumară, insuficient adîncită.

Pe de altă parte, un rol important l-a jucat și influența stihiei populare, care i-a vrut pe eroii preferați așa cum singură îi «năștea și îi ridica» în iureșul luptei, cum l-a creat pe Ceapaev, pe Șciors, pe Kotovski și pe alții alți «comandanți» intrați în legende. Sub influența nemijlocită a maselor eroul acelor timpuri nu putea să nu capete dimensiuni neobișnuite, întrecîndu-i pe cei din jur, dar ca o expresie a calităților și virtuților pe care revoluția le educa în oameni.

Rezultă că anumite particularități ale literaturii sovietice din primii ani de după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie nu sînt produsul unor slăbiciuni, ci expresii ale unei legități, determinată de factorii obiectivi care au influențat literatura. De această concluzie credem că trebuie să se țină seama și în studierea literaturii noastre din perioada imediat următoare Eliberării.

## ГЕРОЙ - РЕВОЛЮЦИОНЕР В СОВЕТСКОЙ ЛИТЕРАТУРЕ ПЕРВЫХ ЛЕТ ПОСЛЕ ВЕЛИКОЙ ОКТЯБРЬСКОЙ СОЦИАЛИСТИЧЕСКОЙ РЕВОЛЮЦИИ

(Резюме)

Интерес к советской литературе первого десятилетия после Великой Октябрьской Социалистической Революции вызван тем, что эта литература отражает непосредственно революцию, являясь в то же время периодом утверждения социалистического реализма в советской литературе. Этот интерес вызван также необходимостью дать ответ диверсионистским толкованиям, которые стараются противопоставить литературе этого времени всей советской литературе.

Исходя из этого, автор данной статьи делает в начале некоторые уточнения в связи с отрицательным отношением пролеткульта к классическому литературному наследию. Это отношение, остро критикованное Лениным в свое время, не может объясняться лишь идеологическими ошибками теоретиков пролеткульта, а является также отражением того чувства, что